

VERLEID ME

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Tekst: Anja Feliërs

Coverbeeld: thinkstock.com

Ontwerp en vormgeving: Studio Lannoo

www.anjafeliërs.com

www.facebook.com/Schrijfster.Anja.Feliërs

www.twitter.com/anjafeliërs

Als u opmerkingen of vragen heeft, kunt u contact opnemen met onze redactie: redactielifestyle@lannoo.com

© Uitgeverij Lannoo nv, 2014

D/2014/45/127 – NUR 332

ISBN 978 94 014 1681 8

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Anja Feliërs

VERLEID ME

Ze wist dat ze met vuur speelde,
maar het was sterker dan haarzelf...

 | LANNOO

PROLOOG

Haar stem was vlijmscherp en doorkliefde de lucht.

Ik trok opnieuw aan mijn sigaret en probeerde mezelf ervan te overtuigen niet verder te luisteren. Het was zinloos om haar tirade aan te horen. Het was duidelijk dat zij zichzelf graag hoorde praten en dat ze niets of niemand zou ontzien. ‘Kom’, zei Thomas, die naast me stond. Het viel ook hem op dat het veel inspanning van me vergde dit zomaar aan te horen.

‘Vraag maar eens aan haar hoe zij haar thema’s uitmelkt’, spuwde Ella, terwijl de camera in mijn richting draaide. Even was ik verbouwereerd, keek ik haar uitdrukkingeloos aan. Net toen ik iets wilde zeggen, trok Thomas aan mijn arm.

‘Kom nu,’ zei hij nadrukkelijk, ‘laat dat mens gewoon. Ze is het niet waard.’ Thomas keek Ella Mariën, gevierd romanschrijfster, een tel indringend aan. De woede en het ongeloof stonden op haar gezicht geschreven. Ze daagde Thomas uit en keek hem verhit aan.

Ik wilde een einde maken aan de vertoning, nam Thomas bij zijn hand en wilde verder naar binnen lopen, naar de beslotenheid van het Boekenbal, weg van de camera’s, Ella geen blik meer gunnend. Maar op dat ogenblik riep ze mijn naam, luid en duidelijk. Het verbaasde me alleszins al dat ze die kende.

‘Vraag eens aan haar hoe ze haar dode dochtertje misbruikt heeft in haar boek om haar verkoopcijfers te halen.’

De stilte na haar woorden was verbijsterend.

Even leek de tijd stil te blijven staan, alsof het geluid rondom

ons volledig wegviel. Ik voelde een vreemde pijn in mijn onderbuik en hapte tegelijk naar adem.

Voor ik besepte wat ik deed, liet ik Thomas' hand los en zette drie passen in Ella's richting.

Mijn stem was even scherp toen mijn woorden weerklonken.

'Ik, Ella,' zei ik langzaam maar duidelijk hoorbaar, 'ik ben tenminste in staat om een gevoel, hoe pijnlijk ook, in mijn werk te leggen. Misschien moet jij dat ook eens proberen. Het zou je boeken goed doen, Ella.'

Ik was me er op dat ogenblik niet van bewust dat de camera's op mij gericht waren, dat er ondertussen heel wat meer toehoorders waren dan een aantal minuten geleden. Ik besepte niet dat ik Ella Mariën, Gouden Uilwinnares, vernederd had voor het oog van heel kijkend Vlaanderen, voor het oog van heel schrijvend Vlaanderen. Het enige wat ik op dat moment wilde was de pijn kwijtraken die door haar in mij kroop.

Toen ik haar secondelang recht in de ogen keek en in haar ogen de weerstand zag breken, draaide ik me om, nam Thomas' hand opnieuw vast en liep samen met hem de trappen op naar binnen. De mensen rondom ons schenen met verstomming geslagen en keken me aan alsof het orakel gesproken had.

DEEL I

De lucht was van het blauwste soort. Hier en daar zag je een plukje verloren wit. Traag trok een vliegtuigje over de villawijk heen. De zon deed de lucht zinderen en ontlokte bij de cicades in de bomen schrille geluiden. Ik glimlachte toen ik hun bekende geluid hoorde. Het bracht een golf van herkenning teweeg.

Ik liep achter Thomas aan en bekeek met de hand boven mijn ogen de villa waar we voor veertien dagen onze intrek zouden nemen. Veertien dagen waar we reikhalzend naar hadden uitgekeken. We hadden net als de kinderen de dagen afgeteld, een voor een. Iedere dag van de laatste anderhalve maand kruisten we aan op de kalender en hoe meer kruisen er verschenen, hoe enthousiaster de kinderen gereageerd hadden. Thomas en ik deelden hun hunkering. Het deed ons beseffen dat we eraan toe waren. Dat het jaar zwaar was geweest. We hadden beiden hard gewerkt en met twee kleine kinderen erbij was het vaak puzzelen geweest om al onze verplichtingen na te komen.

‘Het ziet er goed uit’, zei ook Thomas nu. ‘Blijf jij even bij de auto? Ik ga de sleutel halen bij de overbuurman.’

Ik knikte en richtte mijn blik op de achterbank. Daar waar Anna en Jona lagen te slapen. Daar waar een plaatsje leeg was. Pijnlijk leeg. Ik schudde mijn hoofd en probeerde me te concentreren op mijn gedachten en niet op mijn gevoelens.

Anna en Jona lagen knus tegen elkaar aan. Het was immers midden in de nacht geweest toen we vertrokken. Iets na tweeën was onze auto ons vertrouwde dorp uitgereden. De kinderen waren toen klaarwakker en vol ongeduld om het beloofde paradijs te gaan ontdekken. Dat er nog een reis van minstens twaalf uur tussen zat, was voor hen moeilijk om te begrijpen. En zolang het donker was, hadden ze hun geduld nog kunnen bewaren, maar zodra het licht begon te worden, was hun ongeduld toegenomen. De vraag ‘of het nog ver was’ werd bijna om het kwartier gesteld, tot ze beseften dat ‘het nog heel ver was’ en ze

na verloop van tijd teleurgesteld hun vragen staakten. Ze concentreerden zich op de film op de dvd-schermpjes.

De rit was voorspoedig verlopen tot ergens dicht bij Lyon. Onze gps voorspelde toen de ene na de andere file en helaas bleef het niet bij voorspellingen. Voor we er goed en wel erg in hadden, zaten we vast en moesten we uren lang in horten en stoten onze weg vervolgen. Ergens rond halftwaalf waren we van de autoweg afgereden en hadden we een McDonald's opgezocht. Na een stevige pauze van een uur hadden we onze reis voortgezet. Het was even daarna dat onze kleine actievelingetjes in slaap waren gevallen en de rust op de achterbank terugkeerde.

Rond kwart voor vijf in de namiddag reden we de snelweg opnieuw af, deze keer in het besef dat we er nu echt bijna waren. Toen we het privédoorn van La Bouverie bij Roquebrune-sur-Argens opreden, ontlokte ons dat kreetjes van enthousiasme. De villawijk met kleine straten vol typisch Provençaalse huisjes deed een glimlach op Thomas' gezicht verschijnen. Toen we het straatje inreden waar op de hoek onze villa lag, zag ik hem goedkeurend knikken terwijl hij het geheel in zich opnam. 'Mooi hè, schat', zei hij terwijl hij zijn hand op mijn bovenbeen legde. Het was zijn manier om te zeggen dat ik een goede keuze had gemaakt.

Ik ondernam een poging de kinderen wakker te krijgen. Wreef over hun vermoeide kopjes en zei zachtjes maar duidelijk hun naam. Heel langzaam gingen de klepjes van hun ogen omhoog, maar het ging moeizaam, erg moeizaam. Ik keek over de wagen heen waar Thomas was. Ik keek naar het huis van de overbuurman, maar van Thomas geen spoor. Ik liet de portieren van de auto openstaan en zette een paar stappen in de richting van de villa.

Langzaam liep ik naar de voorkant, nieuwsgierig naar het gehele plaatje. De lage omheining was volledig omgeven door een

groen doek van gaas waardoor nieuwsgierigen het zicht ontnomen werd. Terwijl ik naar voren stapte, voelde ik hoe warm het hier was, een wereld van verschil met de grijze druilerige zomerdagen die we in België achter ons hadden gelaten. Toen ik over de omheining keek, hield ik mijn adem in. De schoonheid van het villaatje overweldigde mij.

De zachtgele muren contrasteerden prachtig met de typisch blauwe Provençaalse luikjes. Voor het huis sloppte het zwembad onze aandacht volledig op. Het was omgeven door mooie plavuizen waarop een aantal ligbedden en een blauwe parasol het plaatje compleet maakten. Ik zuchtte diep. Was tevreden dat we er waren. Dat onze vakantie nu echt kon beginnen. Ik slenterde verder terwijl ik het volledige huis in me opnam. De halfopen patio aan de linkerkant voor het huis met een lange houten tafel eronder, de lavendelstruiken rond het zwembad, de rode bloeiende bloemen op struiken langs de omheining, olijfbompjes... alles straalde een rust uit die ik nu al over me heen voelde dalen.

Ik schrok op door een geluid afkomstig van ergens op het domein.

Vanachter een aantal hoge struiken bij het zwembad verscheen plots een man met ontbloot bovenlijf, een schepnet in de hand. Hij liep met langzame passen naar het zwembad en stak de stok in het water. Beheerst, met langzame gebaren schraapte hij geconcentreerd over de bodem. Steeds opnieuw herhaalde hij zijn handelingen. Het viel me op hoe bruin hij was, lichtjes gespierd. Net genoeg, niet te veel. Hij had donkerblond haar dat in zijn nek een beetje krulde. Er ging iets van hem uit wat mijn aandacht trok. Ik wist niet wat het was. Ik kon het niet beschrijven.

‘Mama!’ Anna’s stem weerklonk door het straatje. Ook de poolman had het gehoord en draaide zijn hoofd een kwartslag om. Hij keek me plots recht in de ogen. Het was een blik die

me van mijn stuk bracht. Toen hij me zag en beseftte dat ik hem had staan begluren, gleed er een vreemde glimlach over zijn gezicht. Ik reageerde betrappt en sloeg mijn ogen neer.

'Bonjour', zei hij zacht maar duidelijk. Ik keek hem weer aan, glimlachte onzeker en knikte. Ik draaide me om en liep op Anna af, die uit de auto gestapt was en naar me toe gerend kwam. Terwijl ik haar optilde en terug naar de auto liep, keek ik zijdelings naar hem. Met nog steeds dezelfde vreemde glimlach volgde hij mijn handelingen. Ik kuste Anna op haar voorhoofd, zette haar bij de auto weer neer en boog naar de achterbank om Jona uit zijn gordel te bevrijden. Die was inmiddels meer dan wakker en glimlachte naar me.

'We zijn er hè, mama', zei hij blij.

Ik knikte en maakte zijn gordel los.

Toen ik hem uit de auto haalde en op de stoep neerzette, kwam Thomas aangewandeld met de overbuurman.

'Bonjour madame', zei deze toen hij mij zag. Hij stak zijn hand vriendelijk uit, knikte toen ik hem eveneens groette en richtte zich toen opnieuw tot Thomas.

De buurman, monsieur Léon, was een prille zestiger, klein, met een diepgetaande huid, grijs haar en al een beetje kalend. Zijn gezicht was rond en had zachte trekken. Hij liep via het blauwe hekje naar de achterzijde van de villa, waar zich de voordeur bevond, tegelijk mompelend dat hij naar de Tour de France zat te kijken en dat 'ze' bijna 'binnen' waren. Thomas grijnsde me toe met een blik van verstandhouding. Ik knikte ten teken dat ik het begrepen had, monsieur Léons radde Frans. Mijn Frans was sowieso niet van het beste. Begrijpen lukte vaak nog wel, maar spreken ging me moeizaam af. Het was net alsof mijn hersenen niet de juiste verbindingen konden leggen. Monsieur Léon liet ons binnen in de mooie villa. Toen we binnenkwamen, viel er een zalige koelte over ons heen.

Het interieur van de villa was heel mooi. De kamers waren niet uitzonderlijk groot, maar er was voldoende ruimte en het geheel oogde verzorgd en luchtig. De slaapkamer van Thomas en mij lag beneden, met een open badkamer eraan vast. Boven waren er nog eens twee slaapkamers.

Monsieur Léon vroeg ons herhaaldelijk of het goed was. Thomas en ik knikten telkens overtuigend. Anna en Jona trippelden steeds achter ons aan, telkens ‘mooi’ en ‘chic’ roepend. Monsieur Léon leek ken te begrijpen en glimlachte goedmoedig.

De keuken was compact, maar handig. De zithoek klein, maar gezellig. Toen monsieur Léon de deur naar het overdekte terras opende en het zwembad in zicht kwam, verdrongen de kinderen zich om het eerst bij het water te zijn. Via een klein paadje tussen de lavendelstruiken bereikte Anna als eerste het zwembad.

‘O mam, wat mooi’, gilte ze, terwijl ze zich bukte en haar handje in het water stak. ‘Het water is heerlijk. Mogen we er al in?’

‘Ja mam’, bedelde Jona, die achter zijn oudere zus aanliep, maar even enthousiast was.

Thomas en ik schoten in de lach. Monsieur Léon glimlachte toen hij begreep dat de kinderen onmiddellijk het zwembad in wilden.

‘Voor mij kan het’, antwoordde Thomas terwijl hij me vragend aankeek.

‘En de boodschappen dan?’ Ik keek Thomas aan met mijn hand boven mijn ogen. ‘We hebben nog niets in huis. Moeten we niet eerst samen boodschappen gaan doen?’

Thomas dacht na en schudde toen zijn hoofd.

‘Als jij eerst een lijstje maakt, kunnen de kinderen en ik al de koffers gaan uitpakken. Daarna zal ik wel naar de supermarkt gaan en kun jij met de kinderen het water in. Zie je dat zitten?’

Ik knikte. En of ik dat zag zitten. Het leek me heerlijk om nu al met de kinderen het water in te gaan na zo lang in de auto gezeten te hebben. Dat Thomas de boodschappen wilde doen klonk me als muziek in de oren. Ik wist hoe het er toeging in de Franse supermarkten. Ze waren in niets te vergelijken met onze supermarkten. Vier keer zo groot en met minstens twintig kassa's waar het steeds drummen geblazen was.

‘Weet je het zeker?’

Thomas knikte overtuigend.

‘Laat de kinderen nu maar het water ingaan. Ze hebben al zo lang moeten stilzitten. Ik red me wel. Dat weet je toch.’

Ik knikte. Thomas had gelijk. Het was een goed idee dit even zo te doen.

‘Is goed jongens’, riep ik naar de kinderen. ‘Eerst een klein beetje uitpakken, zwempakken zoeken en dan kunnen jullie erin.’

Een gejuich steeg op. Anna en Jona renden terug onze richting uit. ‘Waar zijn de koffers?’ gilde Jona, die geen seconde verloren wilde laten gaan.

‘Maxim!’ Monsieur Léon deed een paar stappen in de richting van het zwembad. In een lagergelegen nis, achter het zwembad, kwam Maxim, de poolman, naar buiten. Monsieur Léon draaide zich naar Thomas en vertelde hem dat Maxim onze tuinman en poolman was. In een paar stappen was hij bij ons. Hij knikte ons toe en gaf Thomas en mij een hand terwijl hij opnieuw ‘*Bonjour*’ zei. Toen hij mijn hand nam en me aankeek, werd ik getroffen door het blauw van zijn ogen, het intense van zijn blik. Ik sloeg mijn ogen neer en richtte me tot de kinderen.

Terwijl ik de kinderen observeerde die het terrein verder onderzochten, hoorde ik monsieur Léon uitleggen dat Maxim vaker op het terrein aanwezig zou zijn gedurende ons verblijf,

maar dat hij ervoor zou zorgen dat we geen hinder van hem zouden ondervinden. Hij legde uit dat er hevige bosbranden geweest waren in 2003 en 2005 en dat er om die reden in deze villawijk besloten was dat er een nieuwe aanplanting moest komen. Een die minder gevaarlijk was bij bosbranden. Hij wees met zijn hand achter ons en vertelde dat Roquebrune-sur-Argens omgeven was door bossen en dat het 's zomers altijd kurkdroog was. In die optiek, vertelde hij, was Maxim er ook. De voorzijde van het huis had namelijk een groot stuk verwilderde tuin die tot aan het bos reikte. Maxim zou aan de voorzijde van het huis bepaalde planten en struiken verwijderen en andere aanplanten, maar monsieur Léon verzekerde ons nogmaals dat we er weinig hinder van zouden ondervinden. Integendeel, Maxim zou ons helpen waar hij kon.

Maxim knikte ter bevestiging en meteen vroeg hij aan Thomas of hij kon helpen de koffers uit de auto te halen. Thomas reageerde dankbaar en samen liepen ze naar de auto, terwijl de kinderen en ik het huis weer inliepen.

‘Mams, het is hier mooi’, zuchtte Anna terwijl ze onze slaapkamer binnenliep. Ze speurde nieuwsgierig rond en nam alles in zich op.

‘Wat is dat?’ vroeg Jona plotseling terwijl hij met zijn vinger-tje wees naar een hoek van onze slaapkamer. Ik volgde zijn blik en zag tot mijn verbazing een camera hangen.

‘Wat raar’, reageerde ik en nadat ik een paar tellen de camera bestudeerd had en met zekerheid wist dat het er inderdaad een was, liep ik meteen door naar onze badkamer. Maar daar was er geen. Ik liep terug naar de slaapkamer en bekeek opnieuw het onding dat daar in de hoek hing.

‘Worden we nu gefilmd, mama?’ vroeg Anna pienter. ‘Nou, ik mag hopen van niet’, bromde ik.

Ik liep terug naar de woonkamer en bestudeerde alle hoeken.

Anna was me gevolgd.

‘Daar mama’, riep ze terwijl ze haar armpje voor zich uit stak en met haar vinger priemde in de richting van de boekenplanken. En inderdaad, netjes tussen de boeken, hoogst onopvallend, hing ook een camera.

‘Dat kun je toch niet menen’, mompelde ik in mezelf terwijl ik ernaartoe stapte. Op dat ogenblik kwam Thomas binnen met een eerste koffer. Zijn glimlach maakte plaats voor verbazing toen hij mijn gezicht zag.

‘Er hangen camera’s in het huis’, gilde Anna voordat ik iets kon zeggen. ‘Kijk papa, hier hangt er een en in de slaapkamer ook.’ Anna liep uitgelaten de slaapkamer in, terwijl Thomas de koffer neerzette en met gefronste wenkbrauwen de woonkamer inliep.

‘Camera’s?’ reageerde hij verbaasd, maar toen ik er uitdrukkelijk naar wees, viel zijn mond open.

‘Dat kun je niet menen. En in de slaapkamer ook?’ Ik knikte terwijl ik achter hem aanliep naar onze slaapkamer.

‘Niet te geloven,’ reageerde hij half lachend, ‘en nog stevig op het bed gericht ook.’

‘Ja, lach jij maar’, blies ik. ‘Voor je het weet staan er straks stevige filmpjes van ons op het internet.’ Thomas lachte nu hardop en schudde zijn hoofd.

Op dat moment kwam Maxim de slaapkamer binnen met de koffer.

‘Maxim, qu’est-ce que c’est ça?’ Thomas keek hem vragend aan en wees naar de camera.

‘Pas de problème, monsieur’, reageerde hij terwijl hij de koffer neerzette. Met handgebaren die zijn woorden kracht bijzetten, legde hij uit dat het huis onder videobewaking stond voor de perioden dat het niet verhuurd werd. Maar we moesten ons geen zorgen maken, voegde hij eraan toe. Wanneer er bewoners